

и сж отворени широко и сякаш търсят нещо въ тъмното. И сърдцето ѝ тупа тъй отчетливо, тъй поразително ясно. Каточели неговото туптене се е усилило откак сж спрѣли сърдцата на синоветъ ѝ. Наистина, това чудно майчино сърдце трѣбва да бжде много силно и здраво. Трѣбва да живѣе дълго време, за да поменува умрѣлитъ.

Ехъ, ти клето майчино сърдце! Юнашко сърдце!

Пжтната врата скръцва. Нѣкакви стѣпки се чуватъ по калдарѣмената пжтека на двора, и спиратъ до вратата.

Баба Тонка сѣда на леглото си и се вслушва. Нѣкой почуква.

— Кой?

— Не бой се, бабо Тонке, азъ съмъ Мехмедъ чаушъ.

— Чакай!

Старицата драсва клечка кибритъ, запалва лампата и поканва:

— Влѣзъ, Мехмедъ чаушъ.

Вратата не е залостена. Баба Тонка нѣма какво да крие, та да заключва. Бравата скръцва и въ черния квадратъ се откроява едрата кокалеста фигура на заптието.

— Дойдохъ да те викамъ за единъ умрѣлъ, бабо. Доведоха го тази вечеръ съ парахода. Земи каквото трѣбва, да го погребете споредъ вашия законъ.

Мехмедъ чаушъ е смутенъ. Той говори тихичко и погледътъ му е спренъ въ единъ жгълъ на пода.

Баба Тонка сбърчва вежди. Тя не се чуди защо нея викатъ да погребва този мъртвецъ. Знае